

טהרה מטומאת מת

טומאות - טעויות

"...ולקח למטהר שתי צפרים חיות טחורות ועץ ארז ושני תולעת ואזוב". "לפי שהנגעים באים על לשון הרע... לפיכך הוזקקו לטהרתו צפרים שמפטטים תמיד...". "לפי שהנגעים באין על גסות הרוח". "מה תקנתו ויתרפא – ישפיל עצמו מגאותו כתולעת ואזוב" (רש"י)

האדמו"ר מראדזין זצ"ל (סוד ישרים, יוח"כ ל"ט): "חשורש מכל הטומאות הוא ההתרחקות מהמקור ית', ומזה ההתרחקות נסתעפו כמה חילוקי מדרגות. יש מה שנתרחק האדם מן המקור ית' ע"י שמקטין מאד את דעתו בדברים שפלים ונמוכים, וזה נקרא **טומאת שרצים**...

ויש לפעמים **טומאות הגוף**, שטומאה יצא מגופו מחמת איזה זדון עד שערק מקמי מאריה. עד היכן שיש נמי **טומאת מת**, שמורה על כ"כ התרחקות, עד שנדמה לאדם שח"ו **אפס תקוה ממנו**, והוא בדעתו לאחר **יאוש**, שאין לו עוד שום תיקון. והתיקון לכל אלו ההתרחקות הוא טהרת אזוב ואפר פרה.

טהרת אזוב – רומז על זה שצריך האדם למאיך גרמיה למשרי עליו גאותא דקוב"ה, היינו שיכיר היטב אשר השי"ת הוא השופע חיים לכל בריה אפילו להשפלה והנמוכה ביותר, וככה צריכה נמי לקבל שפע חיים בכל רגע מהשי"ת אפילו הבריה הגדולה והעליונה ביותר, ומאחר שכולם צריכין בשוה להשפעתו ית' א"כ איזה יתרון יתכן שיהיה מאחד על זולתו. ואפר פרה – רומז על טהרה הבאה ממקום רחוק... היינו שאין נופל מצד השי"ת שום דבר לחוץ וכל אותן הטהרות צריכין **מקוה מים כ"כ**...

"נדמה לאדם שח"ו אבד תקוה ממנו, ... שאין לו עוד שום תיקון".

"ענין טומאת מת היא עצבות ומרה שחורה" (שם-משמואל "חקת" תרע"ב עמ' ש"ב).

"...ענין טומאת מת הוא מידת העצבות" (פרי-צדיק).

הכהן במקדש

"עיקר תיקון הקורבן שהוא למצוא ולברר הנקודה טובה מתוך הפסולת, מבחינת הבהמיות, הוא ע"י הכהן איש החסד. כי ע"י שמטה כלפי חסד ודן לכף זכות – ע"י מוצאין נקודות טובות בכל מדריגות התחתונות" (ליקוטי הלכות א"ח א', ח).

"מתעלים הם הכהנים בקדושתם... מהמחזה המביא את רשמי ההטעאה הללו אל הנפש, על כל נפשות מת לא יבוא, לנפש לא יטמא בעמיו" (אורות הקודש ב', עמ' ש"פ).

האפר

"כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים".

"כל הקרבנות הנקרבין על המזבח נכללים באש המזבח ועולים לגבוה, וזה רומז לחלקי החיות שבאדם הנלקחין לקדושה, ובוה מעלין את החיות מן העבירות, והדשן שנדחה לחוץ הוא רומז על גוף העבירה שנשארה בלי החיות. ופרה אדומה היא להיפך שנשרפת בחוץ וכל הנדרש ממנה הוא **רק האפר**". (שם משמואל)

"...בתרומת הדשן רמז לטהר את הפניות של הגוף. ד' עבודות והקטרת אברים – הן עצם המצוה, ובכל מצוה יש קצת פניות דקות, ע"כ אחר כל העבודות של מצוה צריך לנקות ולהסיר חלקי

הפניות מן המצוה, וזו תרומת הדשן. והנה בפרה – עיקר המצוה לעשותה דשן... ואין בה פסולת כלל, כיון שהדשן עצמו שבשאר מקומות מורה על הפסולת – כאן היא מצוה בעצמה". (ארץ צבי)

מחוץ למחנה

"טהרה הבאה מאתר רחוק" (סוד ישרים).

"...סוד פרה אדומה המבואר באר"י הק' ז"ל שגם היא נעשית מחוץ למחנה... כי כן הוא היורד למקום הטנופת מתטנפים כליו... מעשה פרה אדומה היה בהר-הזיתים מחוץ למחנה... לתקן נשמות הנדחים לחוץ, להעלותם אל הקדושה" (תפארת-שלמה)

תעודת ישראל

זו היא תעודתו של עם ישראל, "כי זה כל האדם הישראל להאמין שאין להתיימש כלל דלעולם הש"י יכול לעזור" (דברי סופרים לרבי צדוק הכהן מלובלין ט"ז).

"...ובעז רוח ה' אשר תניחנו, ידע להבליג עלי יגון, ובאור אהבת השי"ת וחדות ישועתו אשר קרבת ה' תעודדהו לשמחת לב ונפש, יתנוצץ על קו זוהר מזקן אהרן תכונת כהן גדול המתעלה מעל כל דאבונות ואבל, אשר אך בעפר יסודם" (מכתב ניוחמים מהרב קוק זצ"ל לגר"מ חרל"פ)

"...אומה בין האומות, אומה קדושה מופתית, אומה נבחרה, הסגולה מכל העמים, שבניה בניס לה' אלוקיהם הם, - הם הם המצווים על לא תתגודדו ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת, ... ולהעביר המות, שהוא חרפה לעם קדוש, וכל מוראיו ועצבונותיו..." (אורות הקודש ב' עמ' שפ"ד).

ארבע שאיפות עומדות ברוח האדם, נשפעות מרוח העולם במחלקותיו.

האחת, שאיפת הרע הגמורה, חפץ השלטתו בכל ערכי החיים והעולם. מזה יצאה התקופה האלילית, והיא פועלת בעומק זוהמתה גם עד כה בכל ענפיה, שהם הם סורי הגפן-נכריה, בכל רשעה, מחלה, סכלות, וחורבן, בין הגלויים בניוולס, בין המכוסים במעטה היופי החיצוני, כבוד מדומה ומשטר ממשלת-יתבל.

השאיפה השניה היא הכרת הרע ברשעתו, ומתוך כך-הכרות היאוש המוחלט של כל היש, ושאיפת ההצלה-בכליון מוחלט, וכונניות חיים למטרה זו.

השאיפה השלישית היא יאוש למחצה, כלומר, ילהתיאש מהרשעה בעצמה, מהרע ושליטתו בעצמו, למסור בידו את-החומר ואת העולם החברותי, הנגרר הרבה אחרי מראה עינים, ולהציל-מתוך יאוש זה את הפנימיות של החיים, שזהו צד הטוב שלהם.

השאיפה הרביעית היא העומדת להציל את הכל, ימבלי להשאיר גם צרור. לחשוב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, להציל-את הגוף כמו הנשמה, את חיצוניות ההויה כמו פנימיותה, את הרע-בעצמו כמו את הטוב, ולא עוד אלא להפך את הרע לטוב גמור, ולהעלות את העולם ומלואו בכל צדדיו ותכסיסיו, את העולם היחידי-בכל ערכיו החומריים, ואת העולם החברותי בכל סדריו, להעמיד-את הכל על בסיס הטוב. זאת היא שאיפת ישראל, המבוטאה במעמקי תורה, ביסוד האמונה, בהליכות החיים, בכל מלחמותיו, המעשיים והרוחניים, בכל תקותיו... (אורות הקודש ב' עמ' תפ"ח).